

Můj anděli strážný,

Bůh buď chválen, že ti mě svěřil ve své věčné moudrosti. Ať je Pán chválen za svou moc, s níž tě učinil spolupracovníkem své dobroty, své slávy a milosrdenství. Buď chválen za to, že mi tě postavil do služby své lásky. Děkuji ti, že mi stále stojíš po boku, děkuji ti za tvou oddanost, přízeň, spolehlivost a ochranu, kterou mi poskytuješ, za tvou stálost, s níž mě miluješ, a za věrnost, s níž mi sloužíš. Důvěřuji ti, že mě svou přítomností chráníš a přimlouváš se za mě.

Předkládej mé modlitby před Boha Otce, na jehož tvář stále hledíš. Svěřuji ti všechna svá předsevzetí, aby Boží milost přinášela mnoho plodů.

Kráčej přede mnou, kráčej za mnou, kráčej mi po boku. Ochraňuj mne, dávej mi vnuknutí, dej, ať poznám Boží záměry a rozhodnutí. Pomoz mi je přijímat a za všech okolností uskutečňovat s „chytrostí hada a s prostotou holubice“ (srov. Mt 10,16).

Chraň mě před útoky Satana a jeho démonů. Pomáhej mi, abych obstál ve

všech pokušeních proti víře a proti důvěře v božskou prozřetelnost, proti pokoře, čistotě, lásce k Bohu a bližním.

Svatý anděli strážný, očisti moji paměť, chraň ji před neuspořádanými a nebezpečnými představami, před svody přicházejícími skrze moje smysly, před klamavými úklady ďáblůvými, které falšují můj úsudek, uspávají mé svědomí, a předkládají mi omyl jako pravdu a zlo jako dobro. Osvobod mě od ducha pletichářství, roztržitosti, lenivosti a sebeuspokojení.

Očišťuj mé představy a obrazy, které ve mně vyvstávají; projasni světlo mého rozumu, dej mi svou neproměnlivou radostnost při všem, co na mě naléhá tváří v tvář tělesnému a mravnímu utrpení ve světě, které Bůh ve své prozřetelnosti připouští.

Přivol k tomu, že se budeš modlit se mnou nebo i místo mě tehdy, když jsem příliš zaměstnán nebo vyprahlý.

Anděle Boží, nakloň se ke mně, bojuj se mnou, abych stále žil v Božím pokoji a věrně stál ve službě Boží slávy. Skrze Krista, mého Spasitele. Amen.

(Jean Pliya, *Prier comme un enfant de Roi*, F.-X. de Guibert, s. 158-159)

Uzávěrka pro články
do příštího čísla,
(které vyjde 24.10.2021)
je neděle 17.10.

Děkujeme redakce

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

27. neděle v mezidobí

9/2021 (N° 37)

3. října 2021

Farní život

Moji drazí, po prázdninách a prvním školním – nejen pro studenty hektickém – měsíci se na vás obracím s prosbou o modlitbu. Máme za sebou svatoludmílské a svatováclavské slavnosti nejen celonárodního charakteru, ale pro nás i historickou událost znovuoobnovení zasvěcení dražického kostela sv. Ludmily. I několikero křtin a jedna svatba v září byly. Spolu s poutí v zámeckém kostele pak i několik koncertů v kostelech a akcí na podporu varhan. Noviny píší o událostech a na sociálních sítích se sdílí obrázky. Může tak vzniknout falešný dojem (pardon, mediální obraz) idylického, či akčního života farnosti, Církve.

Přítom to nejdůležitější – vztah k Bohu a Pánu Ježíši – se nedá mediálně vyjádřit, tak, jako fungující rodinu nevytvoří obrázky z cest kolem světa, nebo úspěchy dětí na soutěžích. To podstatné se děje v srdci jednoho každého z nás. Rosteme ve víře v dobrou a lásku k Bohu a k bližním, nebo se stáváme vlažnými a tvrdými vůči všem.

Proto vás prosím o věrnost a prohloubení osobního života modlitby. Je měsíc říjen, před každou mší svatou se modlíme sv. růženec. A i když nejdete na mši svatou, nezapomínejte se růženec denně pomodlit. Je za co! Příští neděli (10.10.) přistoupí v naší farnosti 7 dětí k prvnímu svatému přijímání. První svaté zpovědi už mají za sebou, ale v tomto týdnu ještě přijdou, aby očistili své duše před tímto velkým setkáním. Je to výzva i (a nejen) pro rodiče: vykonat dobrou svatou zpověď. Zároveň – až uvidíme slavnostně oblečené prvokomunikanty – se můžeme ptát: jak se já připravuji na setkání se svým Spasitelem? Přicházím na mši svatou každou neděli a přicházím včas? (nedělní účast na mši svaté je naší povinností a výsadou; pozdní příchod nejen ruší ostatní, ale je neúctou k Pánu Ježíši a často i hříchem) Jak jsem oblečen/upraven? (každá mše svatá, nejen nedělní, je setkáním s Bohem!) Když jdu ke svatému přijímání, jsem disponován? Je mé srdce v milosti, očištěné svatou zpovědí od všech těžkých hříchů, nebo „to neřeším“ a tak přijímám svatokrádežně? (nejprve sv. zpověď a teprve potom sv. přijímání) Dodržuji eucharistický půst? (alespoň hodina před sv. přijímáním nejíst a nepít (krom vody, léků))

Jsou před námi volby do parlamentu, očekáváme jmenování nového arcibiskupa pro naši arcidiecézi, ve farnosti jsou nemocní, nejedna rodina prochází krizí, mnozí bojují o věrnost v povolání a o důvěru v pomoc Boží... To vše, a vás všechny, svěřuji pod ochranu svatých andělů strážných, sv. Josefa a Panny Marie, královny posvátného růžence.

P. Marek

AVÍZO V sobotu 16.10. plánujeme větší brigádu na faře a v kostele. Hrubé práce dopoledne, úklid odpoledne. Rezervujte si síly a čas. (N.B. Před zimou bude ještě brigáda ve farním lese)

MM

Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých

"Apoštolské" vyznání víry

Vzhledem k tomu, že o prvním z uvedených tajemství se toho ví mezi katechety poměrně málo, dáme dnes přednost spíše jemu. O víře ve vzkříšení lze najít dostatek materiálu jinde.

Dnes nám může možná připadat zvláštní, ale církev skutečně již od samého svého začátku uznává tuto pravdu, byť do vyznání víry byla zařazena až asi ve čtvrtém století. To, že Ježíš sestoupil do pekel, vyjadřuje tajemství, že se ztotožnil s lidským osudem nejen po smrti, ale i za ni, tedy opravdu až do krajnosti. V židovské myslí totiž "zemřít a být pohřben" znamenalo "sestoupit v šeól". Církev proto vyznává, že Ježíš po své smrti sestoupil (směr "dolů" odpovídá starozákonnímu pojetí místa v srdci země, viz např. Ez 26,20: "Usadím tě v nejhlubších útrobách země") do místa mrtvých, hebrejsky "šeól", nazývaného též "hádes" (KKC 632). Sestoupil tam však už jako vítěz, ne jako duše před ním, které tam teprve očekávaly své vykoupení.

Potvrzuje to například apoštol Pavel ve svém hymnu v listu Filipánům (2,10): "Při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a k slávě Boha Otce musí každý jazyk vyznat: Ježíš Kristus je Pán." Být "vzkříšen z mrtvých" proto může znamenat jak "vzkříšení ze smrti", tak i "vzkříšení z říše mrtvých".

Zajímavé je také to, že tato pravda byla celkem vzato "jednomyslná", obecně přijímaná. Pravděpodobně v ní církev bránila pravost Ježíšova lidství, a to proti bludům, tvrdícím, že Bůh Ježíše při smrti opustil a do vzkříšení jej ponechal jeho osudu. Není potřeba si pod ní představovat nic zvláštního. Přemýšlet nad tím, zda "šeól" byl očistcem, přednebím či zá-

peklím... je v tomto smyslu opravdu zbytečné. Podstatné je to, že i spravedliví Starého zákona jsou Kristem vykoupeni, protože nikdo nemůže být spasen bez Ježíše Krista a jeho oběti. Ježíš sám tento svůj spásný čin několikrát vysvětluje. V Mt 12,40 mluví o "srdci země". Podobně mluví i apoštolové, např. apoštol Petr: "Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení" (1 Pt 3,19); "Proto bylo evangelium zvěstováno i mrtvým, aby byli u Boha živi v Duchu, ačkoliv byli za svého života u lidí odsouzeni" (1 Pt 4,6); "Mluvil o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v říši smrti" (Sk 2,31), a nebo Pavel: "Ani neříkej: kdo sestoupí do propasti? – aby Krista vyvedl z říše mrtvých" (Řím 10,6-7) a Jan: "Mám klíče od smrti i podsvětí" (Zj 1,18).

Mezi prvními církevními Otcí lze najít – někdy možná trochu úsměvně – výklady této pravdy. Tak například Ježíš sestoupil mezi mrtvé, a tam jim během tří dnů stačil hlásat totéž, co na zemi vykonal předtím během tří let. Nebo že Jan Křtitel, tak jako byl předchůdcem Páně na zemi, tak křtil křtem pokání duše v šeólu, aby je připravil na setkání s Ježíšem.

Jiní Otcové však v Ježíšově sestoupení do pekel však spatřovali definitivní pokorenění ducha zla, zlomení jeho vlády "obsazením" jeho říše. A jak se víc a víc upouštělo od důrazu na spásu patriarchů, proroků a spravedlivých Starého zákona, vykládalo se Ježíšovo sestoupení do pekel právě jako výraz jeho vítězství nad duchem zla, nad "branami pekel". Za zmínku stojí i to, že "brány podsvětí" (neboli "brány pekel"), znamenající moc nad spravedlivými Starého zákona (viz např. Iz 38,10: "Uprostřed svých dnů se odeberu do bran podsvětí"), ztratily díky Kristu vládu nad lidem Nového zákona, a už nikdy tento lid smlouvy nové, tuto Církev, nepřemohou (viz známý Ježíšův příslib apoštola Petrovi v Mt 16, 18).

kého tělesa Scholy Gregoriana Pragensis.

S blížícím se polednem začala lidová veselice v režii Spolku občanů Dražic a Sboru dobrovolných hasičů Dražice. Proběhlo vystoupení skupiny historického šermu Invictus a přítomní diváci se mohli občerstvit u stánků s pouťovými koláčky a domácími hořickými trubičkami. Místní občané velmi přispěli k pohodové a rodinné atmosféře celé akce, kterou si takto pochvaloval i pan biskup Václav Malý.

Do Dražic jsme se pak vrátili ve čtvrtek 16. září, kdy ve večerních hodinách proběhla první pouť ke cti sv. Ludmily v den její památky v liturgickém kalendáři.

Otázkou zůstává, zda neobnovit v dražickém filiálním kostele pravidelné bohoslužby**, které se zde po revoluci po dobu skoro 20 let konaly každou 2. a 4. neděli v měsíci od 14 hodin. Od té doby se totiž tato městská část stala opět domovem i pro několik praktikujících katolických věřících... (děd)

SVATÁ RODINO, ORODUJ ZA NÁS, V TOMTO ROCE ZVLÁŠŤ

Na bočním oltáři v kostele sv. Máří Magdalény je vystavena ikona svaté Rodiny. Připomíná nám, v tomto roce rodin, že se máme modlit zvláště za naše rodiny. Možná si při pohledu na svatou Rodinu pomyslíme: Vy jste byli svatí, to se to pak žije! Rozjímáme-li však o životě Marie, Josefa a Ježíše, nelze říct, že by měli "na růžích ustláno". Svobodná matka, cestování s těhotnou Marií, nepřijetí v Betlémě, porod v chlévě, útek před "mocnými světa", budování domova v cizině a pak znovu po návratu do Nazareta... Skoro to vypadá, že problémy se žádné rodině nevyhýbají, ani té svaté. A přesto: rodina je místo, kde se tvoří základ naší osobnosti, kde se učíme vzta- hům, kde se učíme milovat.

Mnoho rodin prožívá těžkosti - v manželském vztahu, s dětmi, starosti se zdravím, se zaměstnáním, zabezpečením... A někdy už jsme snad i rezignovali: Stejně se nic nezmění...

Ráda se vracím k povzbuzení z Kány galilejské, kde probíhala svatba, na kterou byl pozván i Ježíš s učedníky (Jan 2,1-12). Došlo víno a Maria Ježíši naznačuje, že je to právě on, kdo by s tím mohl a měl něco udělat. Služebníkům pak říká: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Panečku, to je víra!) Ježíš jim dal za úkol naplnit kamenné džbány vodou a pak už nosit vodu proměněnou ve víno na stůl. A víno to bylo zřejmě výborné, alespoň podle správce svatby.

Tak potřebujeme i my nejdříve pozvat Ježíše do našich rodin, ne jen jednou při svatbě, ale každý den. To proto, abychom si to uvědomili hlavně my, že Ježíš má místo v naší rodině a že je to právě on, kdo nám může pomoci. A pak dělat to, co říká – plnit džbány vodou: žít každodenní život, jak nejlépe dovedu a všechno mu odevzdávat, aby to mohl proměnit ve víno. Věřím, že Bůh se rád oslaví na naší slabosti a že zasáhne, ba dokonce i udělá zázrak tam, kde ho o to vytrvale prosíme. Bohužel (anebo spíš „bohudík“) je důležité odevzdat především sebe a svoje představy, aby Bůh mohl začít s proměnou mě samotného, a to někdy může i bolet. Bůh může působit tam, kde je otevřeno. Pokud se tedy modlím, aby se ten druhý změnil, musím se dát Bohu k dispozici, aby nejdřív proměnil mě. A zázraky se dějí! Možná jinak než jsme si vysnili, ale Bůh opravdu uzdravuje naše srdce a naše vztahy a někdy si to uvědomujeme až při pohledu zpět. Možná to nejsou velké WOW!,* ale docela malá wow! ukrytá v každodenním životě.

Pojďme se v říjnu, měsíci růžencové Panny Marie, obrátit právě na tu, která pomohla v Káni galilejské, v modlitbě za naše rodiny.

(JB)

(*wow – vyjádření údivu, *ju, páni, ...* přežato z anglického jazyka)

AMORIS LAETITIA,

postynodální apoštolská exhortace papeže Františka – biskupům, kněžím a jáhnům, osobám zasvěceného života, křesťanským manželům a všem věřícím o lásce v rodině.

(vybrané myšlenky)

III. kapitola: Pohled zaměřený k Ježíši: povolání rodiny

1. Vždyť tajemství křesťanské rodiny může být plně pochopeno jenom ve světle nekonečné Otcovy lásky, která se zjevila v Kristu, jenž se dal úplně za nás a žije uprostřed nás. Proto toužím kontemplovat živého Krista, který je přítomen v mnoha příbězích lásky, a svolávat oheň Ducha svatého na všechny rodiny světa.
2. Ježíš hleděl na ženy a muže, které potkával, s láskou a něžností, a při hlásání požadavků Božího království provázel jejich kroky pravdou, trpělivostí a milosrdenstvím.
3. Nerozlučitelnost manželství („Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ Mt 19,6) nelze chápat především jako „jho“ vložené na lidi, ale jako „dar“ udělený lidem spojeným v manželství.
4. Boží blahosklonnost stále provází člověka na jeho cestě, uzdravuje a proměňuje zatvrzelé srdce svou milostí, a tak ho skrze cestu kříže zaměřuje k jeho počátku.
5. Ježíšův příklad je vzorem pro církev... On zahájil svoje veřejné působení znamením při svatební hostině v Káně... Sdílel každodenní okamžiky přátelství s rodinou Lazara a jeho sester a s rodinou Petrovou. Slyšel pláč rodičů pro jejich děti a vrátil jim je k životu, a tak ukazoval pravý smysl milosrdenství, které s sebou nese obnovení smlouvy. To je jasně zřejmé v setkání se samařskou ženou a s cizoložnicí, v nichž se vědomí hříchu probouzí tváří v tvář Ježíšově bezpodmínečné lásce.
6. Smlouva lásky a věrnosti, z níž žije svatá Rodina nazaretská, osvětluje princip, který utváří každou rodinu a dává jí schopnost zvládat lépe těžkosti života a dějin. Na tomto základě se každá rodina, přes svoji slabost, může stát světlem v temnotě světa.
7. Ježíš, který se sebou usmířil všechny věci a vykoupil člověka z hříchu, nejen přivedl manželství a rodinu k jejich původní podobě, ale také povýšil manželství na svátostné znamení své lásky k církvi.
8. V lidské rodině shromážděné Kristem je obnoven „obraz a podoba“ Nejsvětější Trojice, tajemství, z kterého pramení každá pravá láska.
9. Z Krista přijímá manželství a rodina prostřednictvím církve milost Ducha Svatého, aby byly svědky evangelia o Boží lásce.
10. Sám Kristus vychází vstříc věřícím manželům svátostí manželství. Zůstává s nimi a dává jim sílu následovat ho a brát na sebe svůj kříž, povstávat ze svých pádů, vzájemně si odpouštět, nést břemena jeden druhého.
11. Jenom v pohledu upřeném na Krista se v plné hloubce poznává pravda o lidských vztazích.
12. V obtížných situacích a v případech zraněných rodin je třeba vždycky mít na paměti obecný princip: „Duchovní správci ať si uvědomí, že jsou pro lásku k pravdě povinni dobře rozlišovat různé situace“ (*Familiaris consortio*).
13. Dítě, které se narodí, se nepřidružuje k vzájemné lásce manželů zvenčí; pučí v samém srdci tohoto vzájemného darování, jehož je plodem a naplněním.
14. Církev je povolána přiměřenou pastorační činností s rodiči spolupracovat, a tak

přispívat k naplňování jejich výchovného poslání. Má to činit tak, že jim bude stále pomáhat, aby si vážili své zvláštní role a uvědomovali si, že přijetím svátosti manželství se stávají skutečnými služebníky výchovy. Výchovou svých dětí budují církev, a když tak činí, přijímají povolání, které jim Bůh dává.

15. V rodině, kterou lze nazývat domácí církví, zraje první zkušenost církve, coby společenství osob, v němž se skrze milost zrcadlí tajemství Nejsvětější Trojice. „Zde se učí, jak je práce těžká i radostná, učí se bratrské lásce, velkodušně odpouštět znovu a znovu, a především uctívat Boha prostřednictvím modlitby a oběti vlastního života“ (Katechismus katolické církve)
16. Cíl manželství tvořit jednotu je ustavičnou výzvou k růstu a k prohlubování této lásky.
17. Krása vzájemného a bezpodmínečného obdarování se, radost z rodičího se života a láskyplná péče všech členů rodiny, od těch nejmenších až po pokročilé věkem, jsou některé plody, které činí odpověď na povolání rodiny jedinečnou a nenahraditelnou, a to jak pro církev, tak pro celou společnost.

(JB)

Holubí trus zmizel!

Holubí trus z půdy starobenateckého kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde neměl co dělat..., zmizel v několika velkoobjemových kontejnerech,

Zmizela i poškozená střešní krytina, kterou je možné po 5 letech neustálého podávání žádostí o dotaci na havarijní stav této kulturní památky v centru dolní části města konečně začít opravovat.

Pro letošní rok totiž obdržela naše farnost dotaci 300 tisíc korun od ministerstva kultury, což po doplnění ze zákona povinné spoluúčasti vlastníka objektu, umožní zahájení rekonstrukce střechy nad presbytářem (část střechy kostela kolem sanktusové věžičky na východní straně).

Modleme se, aby žádosti byly úspěšné i v příštích letech, aby nutná oprava mohla probíhat dál, a aby se objevili i možní dárci – dobrodinci jako v době stalinismu! Tehdy probíhala cca v letech 1950–1952 generální rekonstrukce celého kostela a hlavními mecenáši byli starobenatečtí občané. (děd)

fotografie opravy starobenateckého kostela z let 1950-1952